

juni 1963

De 9e juni waren de weergoden ons wel bijzonder goed gestemd. Het was schitterend weer toen we 's morgens om 9 uur bij het Machinegebouw vertrokken. Twee roeiers, tevens onze gidsen, zouden ons zes volle uren van het natuurschoon van het Naardermeer laten genieten. Ons eerste bezoek betrof de kolonies van de lepelaars en aalscholvers. De lepelaar, een grote witte vogel, met een lepelvormige zwarte snavel, is een zeer zeldzame broedvogel, die op de grond in het rietland broedt. De aalscholver daarentegen heeft een stevig takkennest in de door de scherpe uitwerpselen afgestorven bomen. We gingen aan land om vanaf een trapje de nesten te bekijken; alles op veilige afstand om de vogels niet op de wieken te jagen. Tevens konden we de rijke begroeiing, variërend van mossen tot struiken en bomen, eens nader bezien. Vooral een paarsrode rietorchis trok de belangstelling. Later zouden we nog vele echte waterplanten tegenkomen, zoals fontijnkruid, gele plomp, blaasjeskruid en krabbescheer. Toen we onze tocht voortzetten, zagen we voor het eerst het mannetje van de rietgors met zijn opvallende witte halskraag. Boven ons denderde over de spoorbrug een trein voorbij, toen we tegen de middag het andere gedeelte van het meer opgingen. In de verte maakte een bruine kiekendief zijn glijvluchten boven het rietmoeras. Op een rustige plek werd het roeien gestaakt en al deinend op de golven gebruikten we onze boterhammen. Frater Filippus was een reddende engel met een "benzinetank" thee, toen iemand in de drukkende hitte van dorst dreigde om te komen. In de middag wezen de gidsen ons vooral op de rietzanger met zijn druk, schetterig liedje en de karekiet, die zijn eigen naam laat horen. (Heel merkwaardig was het geluid van de snor (voor niet-biologen: dit is geen grapje), dat wel eens vergeleken wordt met een wekker die afloopt.

Tegen het einde van onze tocht, toen we dwars door prachtige velden witte waterlelies heenvoeren, bezochten we het op kunstige wijze tussen de rietstengels gebouwde nest van de grote karekiet met zijn gevlekte eitjes en het grote bouwsel van de zeldzame purperreiger.

In de kolonie van de zwarte sterns werden we door de fel alarmerende donkere meeuwachtige vogels "aangevallen". Met grote vaart stootten ze op ons neer en scheerden laag over onze hoofden. Zo nu en dan ontdekten we een donker ei op een drijvend rietstuk.

Om drie uur waren we op ons uitgangspunt terug, waar we een duik konden nemen in het frisse water.

De geslaagde tocht heeft ons ongetwijfeld een goede indruk gegeven van het rijke en veelzijdige natuurleven, dat zich in ons oudste natuurmonument afspeelt.

R. HILHORST